

27. Skottulæknir. Er orðið skottu-
læknir skammaryrði?

Drög að ritgjörð.

8 blöð sundurlaus.

Kornshjal

I 198 töl. Vísir, 27 f.m., ~~for~~ er greinarstáfur nokkunnar
 með fyrirsögninni „Stóttu loknar“ gefin einhver P. Jak.
 Meiri endemis vittegsuvald - ús einn í annað og óþingjaf
 iulgrunnis lofsins ~~myg~~ minnst of eldi að hafa lesið á
 þreuti. Þessi Pétur er að hafa hann ein heitir. Þykist sjálfur
 for í flestum ejo, enda hafi mér fyrir tilviljun sína glesit
 Keotan á að sjá það lítilsháttas óðar. Og hefi nft. séð ~~þess~~
 nokkurt, ritad under nafni stúlku einnar sudur í Þríms
 stóra holti. - Skjalid var deppelt 16. apríl 1924 - þar sem stóll
 an ~~er~~ laturjatar á ~~ad hafa. Þess séð um~~ glesis mami barn
 sem hún vissi að ~~er~~ ^{var} ~~þess~~ fadir þess. Þess fadir þess foris
 dríggindaloga og myg glesingslaga á stóttum fyrir stúlku
 anningsjann og lekur réflaga barnum fyrir. Skjalid þess
 P. Jak. vita hver skrifar hefur skjalid og þannig latur
 stúlkunnar borga séð fyrir að jata á sig hegningsar verðum
 gles? Spyr sé sem eldi veis.

Það er mi stundum svo að margir for þann mista bleth
 sem hann vildi á annan hafa seth. Þessi P. Jak. þykist badi
 vera. Semilaga að sér í lozun, endi vitnar hann óþark í þann
 í áminstei greinar korn, og sjálfur segist hann vera all-
 vel að sér „í líkannfoti“. ~~Þess~~ af þekkingu hans á sálar
 lífþeirra Galdra Héðins og Skugga so síns má gera sér vers
 um að hann þekki eigi svo lítil í sálarfoti. Lotes er hann
 allvel að sér í sögnfoti, gulfoti og óðrum föðrum þar sem
 hann lekur sér fyrir hendur að fota oss ~~um~~ sögnum og þá
 sérstakt. gulfotungum Gndm. biskop hinn góla Órason og undra
 verk þan er hann gjæti.

T
annfærir.

T
hæfir
annan

T
auki
þessa
Hil
þessir

T
naftu
1 oft

Tveir lögmannar eru að andkygla af í-bláðnum (Hbl.). Þeir eru svo að segja
 jafu aldrar og stólabróður. Eldri "bróðirinn" er laudstjórinn fyrir það, m. a.
 að hann veitir fjölda manna betri heilsu með því, að hjálpa þeim til að nota
 góði náttúrunnar, en hinn skrefst þótti lyfsotta og einfatti eitruslyfi. Þetta
 viddist, þenna hinnum illa af til þess, að hlaða þeim eldri "Kúki", leggur hann
 fyrir hann hjána leynuþu spurningar, sem hvoðri hann né aðri geta svarað. Er þetta
 Kestni, lík þvi sem illa uppalma strákur og ávundari viðhafa stundum, þegar rök
 all eru í þrotum og þvi vita eða þvi gæmar, að þeir hafi á rönnum málót að standa,
 og eru þvi stöðvörðir eigi spóruð, að dróttaninnar og dyggjurnar. Kemur þá til þess,
 og innvoti einu lottur í ljós. En þessi yngri maður, sem semiloga vill láta telja
 sig meðal "semiloga" lottu, þátt líkud að hafi af því farið áður, þeygja annar
 sína til láttinnu manna, sem in eiga þess engar höst að orða sig, nema með því
 á gæpi ordi er af þeim fót fyrir lottunngar þinnar með auþeim lifðu, en sem þessi
 "semilogi" nefni "stóttu lottu"; þá hafa lottur notad mig til þess, að reyna að
 hlaða á líti þessu í almennu ingangnum, en þá sýni m. a. að þeir stálja ekki yðfir
 ordid né þýðing þess og er þá þó alhannugt í móður máli þessu, eða stundum,
 þid mótta heðsýndi, en engar vanvindu, því það hefir verið, er og vandrú þáttinn þó
 manna, sem lottu lotti fljótt og vel eða í steyndi og oftast in lítur lifja og lott-
 laussar þessir gæddgi. Stíla yðfirlika manna má nefna, þessa lottu sendar minn,
 stóttu - eða steyndilottuana, sára Magnús Andrésson "Gelsbakka, Þáinn Þásson,
 Magnús Gudlaugsson "Dólman, Ísólfr Þásson, Sigurd Þáinn son of Alþáinnar o. m. fl.
 Allir voru manna þessir í hinu sinnu hugguð meðal "lotta" lottu, en nefndu þá "stóttu-
 lottu", enda segir ús þessi "semilogi" lottu, að það sé að hafi verið "háttu" þessu,
 allra stóttu lottu, að vilja eigi kanna að við yðfirþjóni sínar og mistök. Þannig oflað
 hann til, að þattu verði stílið, og að stóttu lottu þess sé með sama marki brottuð.

þetta er að hringa! Svánum er eitt, svo er á laumi, að líta svo á, að skotturignid sé sama
effar sem drangarignid "stetta"! Það er að vera svo fjölfaldandi!

H
m
a
m

En það er þetta manni svo um það nafn, alþétt og í stund: Skotturóður, stetta ródur manni, er,
skotturferðin, en ótt beulu á steyndi, flýpi og hráða, en eiga ekkert stýlt við drangar. En þ.
vorn skotturóðsá manni flesti hinna lufþegustu sjómenn, allir vildu ná í þá á stýpi sínu og vorn
þeir þeir eftir söttu unjoð. Skotturóðarinn var eftir flesta mestu kóðarinn o. s. frv.

Getur úr óða þorin þessu þróid: eitthofundur, semilopi "lathurinn", að halda þeir fram, að notkun
þeirra á þessum manna, sem nefndur varn þeir að framan og kallandi vorn skottur lathur, þessi þessi
neina þá "hátta", er hann kallar man? Vitumlega vorn þeir, er þi óskertulir, en svo mikil er
menn og góðir vorn þeir, að þeir numdu allir þessa skammast við það. En þessi þessi, þessi
þessi þessi þessi lathur veid á þessu skottur? Það er á þessu skottur lathur er þ.
aðeins er þi beulu á það úr, að það þessi lathur lýsa góðlega að: eða innvæði, að lathur á
náinn, en þá virðist með þessu þessu, með þessu að beulu á einhverja séðlathur "hátta"
þessi þessi, "hátta", sem þessi vorn ósamþætti er iðundur sem aðri, "skottur lathur".

Er vit beulu þessum manni á vísu einu, en þessu þessu skottur lathur, þessi þessi
notkun og afláttungu, er var að þessu að þessu lítið er manni notkun þessu og mikil þessi -
lathurinn: "Það stóðar lítið að stóðar þessu, þessi stóðar þessu þessu þessu";

Það er manni þessu mig og þessu, þessi mótur þessu við þessu: "Afláttungu þessu": -
þessu, þessi mikil séu og vilja þessi sem mest á þessu beulu, en þessu úr aðri hálfáttu aðri að
aldris, eins og þessu "bróður" er, eða að þessu að þessu er eitthver annað, en að vera að stóðar -
yrðast og stóðarast úr af þessu þessu smá manni og altra sést, af þessu þessu umid þessu þessu
þessu og þessu þessu er almennt þessu, en þessu þessu þessu þessu svo vel, að þessu þessu
þessu verður á þessu og þessu, þessu manna. En þessu þessu eða þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu; þessu þessu á þessu á þessu þessu þessu: Þessu þessu eða þessu þessu; Þessu þessu
þessu." Þessu þessu og þessu þessu ávallt á þessu þessu. Þessu þessu, á þessu þessu þessu þessu
lathurinn beulu þessu ávallt á þessu þessu þessu þessu.

T
eldi
m

Í skólan tvær störfastar; það eru reglur augu á staðar, síð þá, en þrognuð aðid
flutti lesendur sínum í lag, en illkættis og fúndra miðti sjá og lesa milli lúna. Yfir
hvarja var svo verið að áfundast? Hinn var sá, að andstöðingur hefði tekið að lesnum margna
manns meir meðala- og lyfsaðalans, og með stögu samlegri notkun helstu fæðingunda. Þetta
var miðjota godgáin! - Þrossfestid hann! var einhveru tína vept. - Og hefði ávallt haldid, að
létinum, sem áðunum mönnum bori færu að líta á hjáfar viðtektu sína sem skylduþvortaleis-
verk en hagsmunafyrirtektu, en ég hefði oft orðið þess var, að mér hefði stjáltað. Aundstöðingur-
inn (bráfrítarinn) létur sér eigi veppi að andstætt við gamla embættið bróður sína; hann létur
íllkættis sína og áfund tektu í láninu og gjörðamónnum fjórarinnar, en hann nefnið stóttu lúna,
en það sem þeir sem eiga lyfsaðla notkun, smáskammtaloknarinn, en andstöðingur þeirra og
áfundar manni meðal hinni lúna völdu veptu larkheitid (sem frá í raun og veru var
en þeir fælltu eigi né vissu hvaða þýðing þá hefði. í þeirra eigin móðurmáli: "stóttu loknar".
Þetta átti að vera hjarmordi, sem sjálfstær var að ríða mundi starfsemi þeirra í brott með öllu:
Að lokna menn! Öldid loknar! Þá var að finna annað ríð og loknar þessi beulid í
þá í þrognuð að þeir síni og var það andstætt mig og tiltektilegt: að fortrogn þá og
sjáa almennings hversu varíðar veidid þeir vori samman: Skyldist þeim stjáltað, og þeir
eigi meiri drangstapan manni en svo, að þeir vildu eigi við það hann ast, þetta er háttur
stóttu lokna en ekki samilega lokna "segi þessi þind: ríthöfundur í öldinn í lag.
Þú er það alþjód manna ein í feratu minni, að þeir voru smáskammtaloknar (eða í lúna
loknamáli "stóttu loknar") sá. Magnús Andresson í Filtektu, Lárus Talsson, Þólfur Talsson,
Sigurður Jónsson í Ólvaneri, og margir aðrir. Vill ein loknar þessi, eða þeirri hann að beulid
þessast á gættis manni iðid, "háttu þá" er hann nefnið, "en ekki samilega lokna." Þeir tiggja
meist að ölla, að hann vilji heljasta ósamilega lokna. Hann var það og ölli hann að vera
áfundlaus og þvort; en í st. Alþýða stóttu hína ríthöfundu vordinn stóttu loknar og
það vori manni, sem loknarinn badi fljótt og vel - í stögu lí, jafnvel þegar aðrir loknar,
þótt "lúna" vori voru fragegnis. Þannig misfælltu voru deyjinnu ljósari og sammaninn-
falmar gar. Sjálfur létu þeir þá eigi miðid yfir sér veptu þessa, og engum þeirra vissi
eigala áfund og hofur í bjósti til annara manna, sem af óserþlegni og hoftektu til
máltektu sína voru að reyna, einu og þeir, að lína fjáringur annara manna.

og engu undirnarvordi heyrdu fleiri að kona á þó eða vandrættis þeirra. Það er vel,
ef loka stéttin, þ. á m. lokni þessi - hefur hr einu stjöld í þessu máli og vörri í
engu lokastéttinni hi meinar vanvirðu. Lokastéttinni vinnu gæti eitthvað sagt til um þá,
það er gott, að benda "háttu" þó er þeir höfðu, þótt eigi vildi þeir loka nefna sig "Stóttu-
lokastéttin", meinn, er eigi gæti stjöldast, jafnvel eigi í þó, að flýta fyrir þó, að meinn
fengi "Stóttu" - og ~~Stóttu~~ flutning alla leið yfir hina breiðu og efninu, "niðri lífins".
Gera má á þó fyrir, að lokastéttinni trafi verid luflegur ferjumadur og eftir fengið ferju -

fallinu vel í þó lokinu, enda vofast vel að. -
Annars eru niðri vörri máli á samahætt megnadur sem orid Stóttu lokastéttin,
má al annars stóttu vörri meinn er ferju sér far í steyndi stótt oridni vörri; Vorn þeir
eftir stóttari er flestir meinn aðri söfnuð megnadur þeirra og þrautseigju. Þótt engum
meinn nafni þessu fylgja meinn vörri eða vandrættis, enda er það einu og nafnið
Stóttu lokastéttin hrosgóði hið mesta, þó meinn vörri hvar gæta og gæta þeir fylgdi, einu-
meinn ef meinn luflegur vörri er að ræðu, niðringu, blóðsittum og blóðandi rás og margt fleira.
Stóttu hi meinn vörri þessu "semiloga" lokastéttin hafa lokastéttin að lokna þessa
Stóttu er áður megnadur meinn meinn? Þeir ferju allir á gæta vörri síg, er lokastéttin "vörri"
hefur farid of þessu semiloga fyrir lokastéttin hans og ritmeinnstea hans gefur lokastéttin
Stóttu hi meinn vörri þess, að "semiloga vörri" hafi of henni farid, er sé meinn hvar hafi, hvar
er heldur vörri þess allis og hefur aldrei verid. Semiloga lokastéttin og þeir síður "Stóttu lokastéttin"
meinn ekkert sígna stéttar - og stóttu lokastéttin sígna, þann lokastéttin meinn, er hvar lokastéttin og
allu vörri eigi á meinn semiloga meinn, hvar og á gæta lokastéttin, er meinn stóttu lokastéttin og
lokastéttin meinn sem þó, er spurningar hvar er og þótt þá, er hvar lokastéttin í meinn og bl.
... þ. á m. eða hvar lokastéttin vel meinn hvar far allra sjómanna? Svona hvar spurningar
hvar engum meinn.

Stofnun

Súni þinn svo nefndu "Lódu" manni og einninn lokaðar notkni.
þetta, eigi lokað eigið mótunnið sitt en svo, að þeir virtast stíla og
þetta, stofnunin, sem þá sé undandi nið, undir því að vera eitthvíð
versta skamma ydi. Þilgangurinn er andast og þarf eigi í neina þýðing
að fara til þess, en ita hver hann er, og til þess, að sýna hann ein þilgangur
á þess þó, að láta mikið þó vera hver hann í hann og veru er, of þess
mótunnið að stíla og þetta eiga eitthvíð stíll við dranga (?) eða stóttu;
er svo að eigi, sem stíllingur þess. í þessu ofni ná elti út því að stóttu og
að þess viti elti eða vilji elti stíla, að orðið stóttu lokað er hrosyrdi hís
móttu, sem þess, súni hverja, er vilja láta manni láta svo eða eigi sé
þess, sem legi lokað. Orðið á und um þá manni, sem nefndu þess veris
lokað of guds háð, manni, sem stíllingur og í stýndi lokað nið manni vor
manni, þótt orðið sé, badi þjóttu gæl.

Orðið er þess hrosyrdi manni er þetta, t.d. stóttu og manni,
þ. e. sé, sem manni orðinu til stíps, en allri skýlast eftir að þá til stóttu mótunnið
og þess þess, að þess er betri sjónmanni og þess er þess vís
ist. alþýða, en "Lódu" manni eigi, og allri síðt súni manni í lokað stíll lands-
inn, eða er þilgangur alþýðmanni annar og stíllingur hannar og stóttu rötunni
manni er þess.

Þó eor stóttu manni á þess bótunni ides þess eigi álitunni manni
til mótunni: þá eor ofast oflomanu háðunni, og þess þess, en þá
notkun mótunni, þállir mótunni þess og stíllingur manni mótunni

Ódrótt. Skuldb. leekinn

Til hr. prófessors Guðmundar Haukssonar í Reykjavík.

Þar sem þér hafið lekið yður fyrir hendur að skrifa all-ennemillega greinar
í Morgunblaðið sem þér kallið „heilbrigðisráðgjafi“ (.) og sem bati í gjöftri
annara manna vanti einhverra annars af eu þess, að þér veitið mig önnur
gjarnlega að ýmsum málum sem þér kallið „skottkúla“ auk þess sem
þér veitið mig þarvöngu að hinni ístærstu fjöð með brögðum um
hjátrú og hindurvitni, þá vil ég leggja mér að leggja fyrir yður nokkra
gæmingar, sem ég tel, söma yðar vörna, sjálfstær að þér sveið á nota-
una vifilengja:

1. Getið þér sýnt fram á og samnað með nöfnum, að þeir ennu er þér (sem-
lega síni máttum sem þá hefur gjóð) Kallid Skottkúla, hafi fyrir
fleiri manna heilsu og lífi, en loðin loknar í þessu landi? Sé svo
að þér, getið bent á nokkurn mann slíkan, viljið þér þá þera svo vel
að nefna hann eða þá með nöfnum?
2. Getið þér mér

Sinn vit